

DUNGEONS & DRAGONS®
FORGOTTEN REALMS®

R.A. SALVATORE

NOC LOVCE

KODEX SPOLEČNÍKŮ I.

FANTOM Print
2018

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoli podoba se skutečnými osobami, ať žijícími, nebo ne, je čistě náhodná.

Knih je chráněna autorským zákonem USA. Jakákoli reprodukce nebo neautorizované užití textu či kreseb je zakázáno bez písemného souhlasu Wizards of the Coast, Inc.

Loga FORGOTTEN REALMS a WIZARDS OF THE COAST jsou chráněnými obchodními známkami patřícími Wizards of the Coast, Inc.

Všechny postavy Wizards of the Coast, jména i výrazně jim podobná jména jsou obchodními známkami patřícími Wizards of the Coast, Inc.

Copyright © 2014 Wizards of the Coast, Inc.

Práva na české vydání vlastní **FANTOM Print**

Cover art Tyler Jacobson

Translation Kateřina Niklová

ISBN 978-80-7594-018-6

www.fantomprint.cz

www.facebook.com/fantomprint

www.instagram.com/fantom.print

[@fantom.print](https://www.instagram.com/fantom.print)

PROLOG

Tolik krve.
Všude byla krev.

Pronásledovala Doum'wielle, kamkoli šla. Viděla ji na své stříbřité kůži, která prozrazovala její smíšený elfský a drowský původ. Pronásledovala ji ve snech, každou, každíčkou noc. Viděla ji ve šlépějích, které zanechávala ve sněhu. Viděla ji na ostrém břitu svého meče – ano, hlavně na meči.

Byla na něm neustále, odrážela se v rudém ostří její vnímavé zbraně, Khazid'hey.

Tisíckrát vrazila tu čepel do srdce svého bratra. Jeho křik se jí rozléhal v myšlenkách a plnil její sny, sladká hudba pro Khazid'heu.

Její bratr Teirflin se ji pokusil tím mečem ve spánku probodnout, jejím vlastním mečem. Ona však byla rychlejší.

Byla lepší.

Byla ho více hodna.

Cítila, jak mu čepel vnikla do hrudi, jak snadno prošla kůží, svaly a kostmi a také srdcem, aby sladká krev mohla volně téct.

Nikdy nedokáže tu krev smýt ze svých rukou, ale v tu dobu, uchvátna zbraní a s vřelými slovy, která jí otec šeptal do ucha, ji ani smýt nechtěla.

Možná byly Teirflinovy předsmrtné výkřiky přece jen hudbou.

Dva, naznačil drow prsty, pak pokračoval ve složitě, tiché řeči rukou své lstivé rasy: Pohybují se skrytě.

Tsabrak Xorlarrin, šlechtický kouzelník třetího rodu

Menzoberranzanu, pečlivě zvažoval svůj další krok. Nebylo mu tady příjemně, tak daleko jak od Menzoberranzanu, tak od Q'Xorlarrinu, nového drowského města, které jeho rodina budovala v dolech starověké trpasličí domoviny Gauntlgrymu. Byl si docela jistý, že ví, proč matrona Zeerith poslala na tuto dalekou výzvědnou výpravu právě jeho: Zeerith ho chtěla udržet co nejdál od Ravela, od svého syna, který byl Tsabrákovým zavilým sokem.

Zavilým sokem, který získal navrch, jak musel Tsabrák uznat. Ravel se poté, co úspěšně pronikl do starověké trpasličí domoviny, stal zářivým vílím ohněm, který podtrhl slávu rodu Xorlarrin – a navíc toho dosáhl ve společnosti a s požehnáním mocného klanu Baenre. Město Q'Xorlarrin bylo na dobré cestě stát se skutečností a Ravel při jeho vzniku sehrál jednu z hlavních úloh.

Kouzelník rychle pohnul prsty, přešel rovnou k věci a požádal zvědy o další informace. Poté je poslal pryč a zamířil opačným směrem, kde čekala jeho sestřenice Berellip, Ravelova starší sestra. Zahlédl ji mezi členy její družiny, která obsadila malou přírodní jeskyni u podzemní řeky, jež je doposud vedla. Berellip Xorlarrin bylo koneckonců těžké přehlédnout. Byla neomalená, ukřičená a podřadné mužské poddané si držela daleko od těla, pouze její dvě mladé pobočnice ji vůbec směly oslovit.

Tsabrák prošel malou jeskyní a mávnutím poslal pobočnice pryč.

„Našel jsi je?“

Tsabrák kývl. „Aspoň dva. Postupují nižšími tunely.“

„Orci?“

Mág pokrčil rameny. „To ještě nevíme. Zdá se, že se plíží tišeji než orci. Možná jsou to chytří goblini.“

„Orcký puch je cítit všude kolem nás,“ prohlásila Berellip s očividným odporem.

Tsabrák mohl opět jen pokrčit rameny. Vyrazili sem, do tunelů pod severním okrajem Stříbrného pomezí, s předpokladem, že tu narazí na zástupy orků. Koneckonců se přímo nad nimi rozkládala země krále Oboulda, království Mnohošíp.

„Tvůj úšklebek beru jako výzvu ke hře,“ varovala Berellip a přesunula ruku k hadímu bičí.

„Omlouvám se, kněžko,“ řekl Tsabrák a uctivě sklonil hlavu. Mílovala, když mohla působit svým bičem drowským mužům bolest.

„Jen jsem uvažoval, jestli bude zajetí goblinského kmene po návratu do Q'Xorlarrinu stačit.“

„Pořád věříš tomu, že nás sem poslali, abychom se postarali o otroky?“

„Zčásti,“ odpověděl kouzelník upřímně. „Vím o jistých důvodech, proč by se prozatím chtěli zbavit mě. Nejsem si ale jistý, proč by v těchto dobách velkých změn a rostoucí slávy rodu poslali pryč vás.“

„Protože to tak matrona Zeerith rozhodla,“ odvětila kněžka a pevně semkla rty.

Tsabrak se opět uklonil, aby stvrdil, že taková odpověď je přirozeně to jediné, co potřebuje nebo si zaslouží. Berellip si pečlivě střežila své myšlenky, jak to často dělávala, a Tsabrak to mohl jen akceptovat. V minulosti spolu vedli mnoho rozhovorů o účelu této výpravy a ona při nich byla mnohem otevřenější a dokonce kritická vůči matroně Zeerith. Jenže taková už byla Berellip Xorlarrin, dokázala tvrdošijně předstírat, že k žádným takovým rozhovorům nedošlo.

„Nebyla to pouze matrona Zeerith, kdo rozhodoval o tom, kterým směrem se vydáme a kdo se k nám připojí,“ odvážil se podotknout.

„To nemůžeš vědět.“

„Znám arcimága Grompha Baenre už dvě stě let. Je za tím on.“

Berellip s napjatým výrazem zabrblala: „Baenre má prsty ve všem.“ Myslela tím zjevně Tiaga Baenre z prvního rodu, který byl oficiálním členem Ravelovy výpravy, když dobyla Gauntlgrym. Během prvních dnů jejich cesty na východ se Berellip před Tsabrakem nijak netajila svou antipatií k drzému mladému šlechtickému válečníkovi.

Tsabraka nepřekvapovalo, že Berellip Tiagem opovrhuje. Dost dobře Tiaga znal a tendence mladého válečníka zapomínat na postavení obyčejných mužů a ohánět se jménem Baenre, kterým omlouval své povýšené chování, byly mezi nižšími menzoberranzanskými rody dobře známy. Navíc se šeptalo, že se Tiago brzy ožení se Saribel Xorlarrin, Berellipinou mladší a podle všeho i slabší sestrou, které dal přednost před Berellip. Tsabrak si uvědomil, že Berellip má na Saribel patrně stejný názor jako na Ravela.

„Co by tu po nás mohl arcimág chtít?“ zeptala se Berellip navzdory své samolibé nadřazenosti. „Požádal by matronu Zeerith, aby poslala vrchní kněžku a mistra Čarodějce na výpravu za obyčejnými otroky?“

„Jde o víc,“ prohlásil Tsabrak jistě. Pak pokračoval a připomněl jí jejich dřívější rozhovor: „Ujistila jste mě, že Pavoučí královna je s naší cestou spokojená.“

Když domluvil, zatajil dech, neboť očekával útok, a tak ho příjemně překvapilo, když Berellip jednoduše kývla a řekla: „Děje se tu něco víc. Dozvíme se to, až matrona Zeerith rozhodne.“

„Nebo až rozhodne arcimág Gromph,“ odvážil se Tsabrak namítnout a Berellipiny oči se zaleskly hněvem.

Velmi se mu ulevilo, když v tu chvíli vpadli do jeskyně jeho zvědi, kteří se právě vrátili.

„Nejsou to goblini,“ ohlásil jeden vzrušeně.

„Drowové,“ řekl další.

„Drowové?“ zeptala se Berellip. S Tsabrakem si vyměnili pohledy. Pokud věděli, v okolí se žádná drowská města nenacházela.

Možná brzy dostaneme odpovědi, sdělil Tsabrak sestřenici tiše pomocí prstů a dal si dobrý pozor, aby pohyby rukou skryl před zvědy a ostatními v jeskyni.

Dvě štíhlé postavy seděly na římsě v polovině podzemní skalní stěny. Z tunelu nad nimi se valila voda a padala do podzemního jezera pod nimi. Navzdory tomu, že se jejich pozice na úzké římsě zdála v chabém svitu několika roztroušených lišejníků nebezpečná, se ani jeden z nich nevrátil nebo necítil napětí či nepohodlí.

„Proč musíme vylézt nahoru na tu skalní stěnu?“ zeptala se žena, Doum'wielle, mladší ze dvou elfů. Tahala nahoru provaz. Musela mluvit hodně hlasitě, aby ji bylo přes hukot padající, šplouchající vody slyšet, což přimělo druhou postavu, jejího otce, zalitovat, že ji nenaučil drowskou znakovou řeč. „Myslela jsem, že naším plánem je *sestoupit* do Temných říší,“ dodala Doum'wielle uštěpačně.

Drow s tmavší pleť vedle ní kousl do houby, kterou v Temných říších utrhl, a znechuceně se na jídlo zadíval. „Tudy jsem šel, když jsem opouštěl domov,“ odpověděl.

Mladší žena, napůl drowka, napůl měsíční elfka, se trochu vyklonila z římsy a roztočila hák na konci provazu. Chystala se ho hodit, nyní se však zarazila a nevěřícně se na společníka zadívala.

„To bylo před sto lety,“ připomněla mu. „Jak si můžeš pamatovat, kudy jsi šel?“

Hodil zbytek houby dolů z římsy, opatrně se postavil, jednu nohu totiž měl ošklivě poraněnou, a utřel si ruce do kalhot. „Vždycky jsem věděl, že se jednoho dne vrátím.“

Žena znovu roztočila provaz, hodila a hák zmizel v černé díře ústí tunelu nad nimi.

„Proto jsem si nikdy nedovolil zapomenout,“ vysvětlil, zatímco ona zkoušela pevnost ukotvení. „Předtím tu ale nebyl ten vodopád.“

„No, to zní slibně,“ popíchla ho a začala šplhat.

Otec ji sledoval s pýchou. Zadíval se na meč, který jí visel v pochvě u boku. Byl to jeho meč, Khazid'hea, Řezák, vnímavá a mocná čepel, která proslula tím, že své slabší pány doháněla ke krutému šílenství. Jeho dcera se učila krvelačnou zbraň ovládat, což nebyla žádná drobnost, jak z vlastní bolestivé zkušenosti věděl.

Nebyla ještě ani v půli cesty k tunelu, když skočil na jemný, avšak silný elfský provaz, pevně se chytil šlachovitými pažemi a rychle vyrazil za ní. Byl už skoro u římsy, když se na ni překulila, otočila se a nabídla mu pomocnou ruku, kterou přijal a sám přešel přes okraj.

Něco mu řekla, on ji ale neslyšel. Ne v tu chvíli. Ne když se k nim blížila linie nepřátel, kteří v napřažených rukách drželi příruční kuše a mířili s nimi přímo na ně.

Tsabrak Xorlarrin stál v ústí tunelu naproti vodopádu, kudy prošla i jejich kořist, a sledoval, jak dvojice šplhá od podzemního jezera vzhůru po skále. Objevil ji docela snadno, díky svým rozsáhlým magickým schopnostem ji zblízka sledoval a široce se usmíval (což nikdo neviděl, neboť ho halilo kouzlo neviditelnosti), jelikož si byl docela jist tím, že ví, kdo ten zatoulaný drow je.

Přemýšlel, co Berellip Xorlarrin udělá, až zjistí, že se jedná o kdysi oblíbeného syna druhého rodu Menzoberranzanu, největšího rivala rodu Xorlarrin.

„Našlapuj opatrně, čarodějko,“ zašeptal a jeho slova zanikla v hukotu vodopádu. Mohl použít kouzlo a magicky Berellipinu přepadovou jednotku varovat, vlastně to skoro udělal.

Potom ale změnil názor, zazubil se a pak ještě víc, když uslyšel ženský výkřik a v ústí tunelu naproti spatřil záblesk světla.

Tsabrak se poté pro jistotu přesunul k patě skalní stěny, našel si dva pevné kotevní body, stalagmity, a pustil se do zaklínání.

Přes burácení vody bylo slyšet praskání a prskání, jak Doum'wielliny blesky zastavily letící šípky z příručních kuší. Sebrala jim rychlost a ony tak neškodně spadly na zem.

„Ke mně!“ křikla na otce, ale nemusela se obtěžovat, neboť zkušený válečník se už dal do pohybu a přesouval se směrem k ní a ke stěně tunelu. Stejně jako ona očividně nijak netoužil pustit se do boje s blízcími se válečníky zády k okraji útesu.

Tasil své dva meče, ona svůj jediný.

Používala pouze jednu čepel, poněvadž Khazid'hea by nic jiného nepřipustil, nedovolil by, aby se o slávu ze zabití dělil s jinou čepelí.

Proti dvojici vyrazili tři drowové. S nacvičenou koordinací se pohybovali zády k rychle tekoucí řece, jeden se plížil, druhý skákal a třetí utíkal své společníky bránit, a každý z těch tří byl vyzbrojen dvěma meči. Plížící se drow vyskočil na nohy rovnou před Doum'wielliným otcem, bodl meči a donutil protivníka zvednout své čepele do výšky.

Skákající drow provedl ve vzduchu salto a ještě než přistál vedle něj, bodl jednou zbraní po Doum'wielle, druhou po jejím otci. A třetí drow ji napadl tak tvrdě, že Doum'wielle musela zablokovat obě jeho čepele najednou a jen taktak se vyhnula zásahu do obličeje.

„Nezabíjej!“ vykřikl otec, nedokázala však říct, jestli mluví s ní, nebo naléhá na jejich nepřátele. Jeho rozkaz by každopádně stejně neuposlechla, neboť její meč prahnul po krvi, dožadoval se jí... jakékoli krve. Sekla Khazid'heou mocně napříč a srazila oba meče stranou. Protivník pak zatočil jednou čepelí ve stejnou chvíli, kdy ona zatočila Khazid'heou, a oba bodli.

Doum'wielle neměla kam ustoupit, protože za zády měla skálu. Výpadem však zatlačila protivníka vzad, takže na ni svým mečem nedosáhl ani on. Jeden na jednoho a s Khazid'heou v ruce si byla jistá, že dokáže mocného válečníka porazit.

Jenže ani ona, ani její otec nebojovali jeden na jednoho. Drow uprostřed se oháněl čepelemi nezávisle na sobě, doleva a doprava, blokoval jejich údery, sekal a bodal.

Ne! zakřičel Khazid'hea v její mysli, jako by vycítil její úmysly.

Na přáních meče v tu chvíli však málo záleželo, neboť Doum'wielliny manévry byly hnány zoufalou potřebou, ne volbou.

Mladá drowská míšenka, která byla zároveň bojovým mágem, bodla vpřed, sekla do strany, aby odrazila útok nepřítele uprostřed, pak znovu bodla přímo před sebe, čímž zatlačila svého hlavního protivníka zpátky.

Magický výboj dokonale sladila s jeho ústupem a kouzlem ho tak srazila po kluzké skále do řeky. Drow se zazmítal a vykřikl, načež ho proud strhl kolem jeho společníků a dolů z římsy.

„Ne!“ zakřičel na ni otec, avšak z úplně jiných důvodů než meč, který držela. Chápala, že Khazid'hea nechtěl, aby používala magii, protože toužil po slávě a krvi jen pro sebe. Její otec si ale zjevně pořád myslel, že by si mohli s nepřáteli o všem promluvit a situaci zklidnit – což připadalo Doum'wielle kvůli pohrdavé odpovědi Khazid'hey v její mysli ještě směšnější.

Když si Doum'wielle všimla, že se blíží další nepřátelé, rychle se obrátila k druhému drowovi v řadě s tím, že ho zatlačí na otcova protivníka.

Jenže tentokrát se drow ukázal jako ten rychlejší, a když se na něj vrhla, uskočil vzad a vysoko do vzduchu a jednu ruku zvedl k broži na svém plášti, ke znaku svého rodu. Magie šperku mu umožnila levitovat a přenést se nad podzemní řeku.

Doum'wielle se chtěla pustit za ním, jenže Khazid'hea ji místo toho hnal kupředu, vycítil totiž zranitelnost třetího drowa v řadě, který se zapletl s jejím otcem. Nepříteli se podařilo otočit se a postavit se jí a částečně tak odrazit její útok.

Částečně, neboť ďábelský Khazid'hea pronikl jeho obranou, snadno rozřízl jeho krásnou drowskou kroužkovou košili a nádherně se mu zabodl do těla. S výrazem lahodné hrůzy se drow vrhl vzad, do otevřeného prostoru rozlehlé jeskyně za tunelem.

Doum'wielle se obrátila k otci a společně se otočili k tunelu, kde čtyři drowští válečníci, a to včetně toho, který se přenesl přes řeku, nyní stáli v jedné řadě a znovu zvedali příruční kuše.

„A teď zemřeme,“ prohlásil její otec odevzdaně.

„Dost!“ ozvalo se zpoza nepřátelské linie hlasité zvolání, zesílené magií. Rozkaz by určitě zapůsobil na každého, kdo byl vychován v Menzoberranzanu, protože ho vydal ženský hlas.

Drowská linie se rozestoupila a mezi válečníky prošla žena oděná do elegantních černých šatů ozdobených amulety ve tvaru pavouků

a složitými výšivkami. Dokonce ani Doum'wielle, která o drowské kultuře věděla pouze to, co ji naučil otec, neuniklo, co to znamená. Byla to kněžka bohyně Lolth a velmi mocná k tomu.

V ruce totiž držela strašlivou zbraň, bič s hadími hlavami, který byl symbolem jejího postavení, u boku se jí tak dychtivě svíjeli čtyři živí hadi, připraveni na rozkaz zaútočit.

„Kdo jste a co chcete?“ zeptala se Doum'wielle jazykem drowů, který ji naučil její otec.

„Ach, ano, měli bychom se představit,“ řekl otec. „Udělal bych to už dřív, ale vaši válečníci se mě snažili zabít.“

Hadi na ženině biči zasyčeli v odrazu jejího podráždění.

„Odvažuješ se podobně drze mluvit s nejvyšší kněžkou?“

Doum'wielle překvapilo, když viděla otce o krok ucouvnout. Působil zstrašeně. Zjevně nedocenil ženino postavení, a když pochopil, koho má před sebou, nahlodalo to jeho sebevědomí.

„Odpusťte mi,“ řekl a ladně se uklonil. „Jsem...“

„Tos'un Armgo z rodu Barrison Del'Armgo,“ dokončila za něj Doum'wielle. „A já jsem Doum'wielle Armgo ze stejného rodu.“ Vykročila vpřed a připravila si meč, jehož rudé ostří zlostně, hladově zářilo.

„Doprovodíte nás zpátky do Menzoberranzanu,“ poručila, „kde se připojíme ke svému rodu.“

Nedokázala říct, jestli na pánovitou kněžku před sebou udělala dojem, nebo ji pobavila.

„Děti rodu Barrison Del'Armgo, tady Menzoberranzan nevládne,“ odpověděla vyrovnaně.

Vypadá, jako by se bavila, uvědomila si Doum'wielle, což nevěstilo nic dobrého.

„Uvítá vás ale město Q'Xorlarrin,“ řekla kněžka a Tos'un vydechl. Doum'wielle si myslela a doufala, že hlubokou úlevou.

„Q'Xorlarrin?“ zeptal se. „Rod Xorlarrin si založil město?“ Pootočil se k Doum'wielle a zašeptal: „Laňko, náš nový život bude možná zajímavější, než jsem si myslel.“

„Ano, rod Xorlarrin,“ odpověděla kněžka. „Dříve třetí rod Menzoberranzanu, nyní mnohem víc. Víc než druhý rod, jak se zdá.“

Způsob, jakým to řekla, vymazal z otcovy tváře veškerou naději, jak si Doum'wielle všimla.

„Tos'un Armgo,“ ozval se za nimi mužský hlas, a když se Doum'wielle a Tos'un otočili, spatřili, že se těsně za ústím tunelu vznáší drow. Doum'wielle se pohnula, jako by se chystala zaútočit magií, otec ji ale chytil za paži a pevně držel. Když na něj pohlédla, pochopila, že si zjevně myslí, že nemají žádnou šanci.

„Tsabraku?“ zeptal se.

Levitující mág se zasmál a uklonil se, což vypadalo skoro komicky, jak tam tak visel ve vzduchu.

„Přítel?“ pošeptala mu Doum'wielle s nadějí.

„Drowové nemají přátele,“ odpověděl Tos'un šeptem.

„Správně,“ souhlasil Tsabrak Xorlarrin. „A přesto jsem vám prokázal velkou službu a patrně vás zachránil před okamžitou popravou.“ Ukázal dolů pod sebe a Doum'wielle a Tos'un se opatrně přiblížili k okraji římsy a pohlédli dolů. Spatřili, že dva drowští válečníci, které srazili dolů, zůstali bezmocně, zato bezpečně viset v magické síti natažené skoro na dně vodou naplněné jeskyně.

„Má sestřenice, nejstarší dcera matrony Zeerith, získala teprve nedávno s požehnáním bohyně čtvrtého hada pro svůj nástroj Lolthina milosrdenství a předpokládám, že by ho ráda vyzkoušela. Berellip neproslula svým slitováním s těmi, kdo zabíjejí Xorlarriny.“

„Pak by možná neměla posílat Xorlarriny útočit na děti rodu Barrison Del'Armgo!“ odvětila Doum'wielle povýšeně. Tos'un zalapal po dechu a pokusil se ji umlčet a ona skutečně spolkla poslední část svého odseknutí.

Ale jen proto, že se jí čtyři hadi, hlavy Berellipina mocného biče, za její drzost zakousli do zad.

Khazid'hea na ni křičel, ať útok opětuje, jenže jed a agónie v tom Doum'wielle zabránily a srazily ji na kolena.

A tak začala její lekce.